

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/66/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2115218135
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 03. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2115218135.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, so sídlom Boulevard Haussmann 1, 750 09 Paríž, Francúzska republika, zapísanej v obchodnom registri spoločností Paríž číslo zápisu 542097902, konajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom: BNP PARIBAS PERSONAL FINANCE SA, pobočka zahraničnej banky, Karadžičova 2, 811 09 Bratislava, IČO: 47258713, zastúpenej splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Marek Czompoly, s. r. o., Ventúrska 16, 811 01 Bratislava, IČO: 47 234 547, proti žalovanému: J. W., nar. X. B. XXXX, trvalo bytom U. XXX/X, I., o zaplatenie 1.743,96 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo 16. októbra 2018 č. k. 14C/330/2015-47, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov prvoinštančného konania **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 495 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,15% ročne zo sumy 495 eur od 1.8.2014 do zaplatenia, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku; II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol; III. žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 180, § 290, § 297, § 470 ods. 1 a 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“); § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 9, § 489, § 517 ods. 2, § 565, zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „O.z.“); § 261 ods. 3 písm. d/, § 497 a § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej aj „Obch. z.“); § 1 ods. 2, § 2 písm. d/, § 9 ods. 2 písm. j/ a k/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov (ďalej len „ZoSÚ“) a § 3 ods. 1 a § 10c nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

Dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie 16.7.2015 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie jej sumy 1.743,96 eur spolu s úrokmi vo výške 23,76 % ročne zo sumy 1.524,74 eur od 17.5.2014 do zaplatenia, úrokmi z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.724,06 eur od 1.8.2014 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, žalovaný uzatvoril s jej právnym predchodcom - spoločnosťou CETELEM SLOVENSKO a.s., Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere z 8.3.2011 s úverovým rámcom vo výške 600 eur na financovanie kúpy spotrebného tovaru. Žalovaný vyčerpal z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 2.915,28 eur, pričom sumu 2.670 eur žalovaný čerpal výbermi hotovosti z bankomatu a sumu 245,28 eur predstavujú poplatky za výber hotovosti z bankomatov. Pri uzatváraní úverovej zmluvy

žalovaný bez výhrad súhlasil so Všeobecnými úverovými podmienkami pre poskytnutie spotrebiteľského úveru. Podľa bodu IV.-3.-I. Všeobecných úverových podmienok, je klient povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok vo výške minimálne 5 % z poskytnutého úverového rámca, splatných vždy k 10. dňu kalendárneho mesiaca. Cetelem splátku použije na úhradu dohodnutých úrokov a poplatkov podľa zmluvy o úvere. Žalovaný nesplácal úver riadne a včas, keď napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru, uhradil žalovaný len časť dlžnej sumy, a to sumu vo výške 2.175 eur. Na predžalobné výzvy nereagoval. Cetelem je oprávnený vypovedať úverovú zmluvu a požadovať splatenie dlžnej sumy vrátane príslušenstva ku dňu účinnosti výpovede, pretože ku dňu účinnosti výpovede je splatný celý dlh klienta voči Cetelemu. Preto veriteľ vypovedal zmluvu dňa 23.5.2014, dňa 31.7.2014 výpoveď nadobudla účinnosť a dlh žalovaného sa stal splatný v celom rozsahu. Dlžná suma bola žalobkyňou vyčíslená ku dňu 16.5.2014, tzn. ku dňu vstupu prípadu do právneho vymáhania. Žalovaný má voči žalobkyni neuhradené záväzky po lehote splatnosti v celkovej výške 1.743,96 eur a to 1.524,74 eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny, 178,32 eur z titulu dlžných úrokov z úveru, 21 eur z titulu dlžného poistného z úveru, 19,90 eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Okrem toho je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni úroky z dlžnej úverovej istiny vo výške 23,76 % ročne zo sumy 1.524,74 eur od 17.5.2014 až do zaplatenia a úroky z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.724,06 eur od 1.8.2014 do zaplatenia. Spoločnosť CETELEM SLOVENSKO a.s. v dôsledku cezhraničného zlúčenia, s účinnosťou ku dňu 30.6.2016 zanikla zlúčením bez likvidácie a spoločnosť žalobkyne sa stala jej univerzálnym právnym nástupcom. Ako dôkazy žalobkyňa označila a predložila Zmluvu o spotrebiteľskom úvere z 8.3.2011, Výpoveď zo zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere z 23.5.2014, Potvrdenie o odfinancovaní peňažných prostriedkov, Potvrdenie o prijatých splátkach. Žalovanému bola žaloba s prílohami doručená 6.10.2015, k tejto sa nevyjadril.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého právny predchodca žalobkyne uzavrel so žalovaným 8.3.2011 Zmluvu o revolvingovom spotrebiteľskom úvere v písomnej forme, výška úverového rámca bola 600 eur, výška mesačnej splátky bola minimálne 5% z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 eur, splatnosť prvej splátky bola 10. deň v mesiaci nasledujúcom po mesiaci, v ktorom sa uskutočnilo 1. čerpanie, úver bol poskytnutý na dobu neurčitú, ročná úroková sadzba bola 26,28 %, RPMN vo výške 41,76 %, s poplatkom za správu úveru 2,70 eur a splatenie úveru v 12 rovnakých mesačných splátkach. Z rozpisu splátok z histórie operácií na účte žalovaného a z predložených potvrdení o výške čerpania a prijatia splátok je zrejmé, že žalovaný čerpal úver vo výške 2.670 eur. Prvá splátka bola splatná 10.9.2011 vo výške 90 eur. Žalovaný nesplácal úver riadne a včas, na predžalobné výzvy nereagoval. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru, uhradil žalovaný len časť dlžnej sumy vo výške 2.175 eur. Právny predchodca žalobkyne vypovedal zmluvu dňa 23.5.2014, pričom dňa 31.7.2014 výpoveď nadobudla účinnosť a dlh žalovaného sa stal splatný v celom rozsahu. Žalobkyňa sa domáha zaplatenia sumy v celkovej výške 1.743,96 eur a to 1.524,74 eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny, 178,32 eur z titulu dlžných úrokov z úveru, 21 eur z titulu dlžného poistného z úveru a 19,90 eur z titulu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky.

Súd dospel k záveru, že medzi stranami vznikol záväzkový vzťah, ktorý je nevyhnutné posudzovať podľa ustanovení O.z. a príslušných ustanovení ZoSÚ. Zmluva o spotrebiteľskom úvere má charakter spotrebiteľského úveru v zmysle § 1 ods. 2 ZoSÚ, a preto musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ. Prístupujúcu ku skúmaniu jednotlivých obsahových náležitostí zmluvy súd zistil, že v zmluve chýba obsahová náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, a síce výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov tak, aby boli pre bežného spotrebiteľa zrozumiteľné. V zmluve sa uvádza len výška mesačnej splátky minimálne 5 % z dlžnej čiastky zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 eur, čo je podľa názoru súdu nezrozumiteľné a bez bližšej špecifikácie, t.j. nie je splnená požiadavka, aby zmluva obsahovala výšku splátky istiny, výšku splátky úrokov a výšku splátky iných poplatkov. Zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke, a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo. Dlžník musí mať od začiatku prehľad, z akých položiek pozostávajú jednotlivé splátky a ako dlho bude úver splácať, čo z jednotlivých splátok predstavuje istinu, koľko úrok a odmena veriteľa a kedy je v prípade riadneho splácania úveru splatná posledná splátka. Uvedené pritom nemožno nahradiť uvedením celkovej výšky splátky, prípadne ako je tomu v tejto veci, len neurčitým spôsobom vyjadreným percentuálnou výškou splátky bez bližšieho určenia výšky splátky vyjadreným v eurách, ani keby z iných ustanovení zmluvy vyplývala výška úrokov a poplatkov. Účelom náležitosti ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ je teda informovanie spotrebiteľa, aby vedel rozlíšiť, aká časť splátky bude použitá na istinu, úrok a ďalšie poplatky, pretože potom je dostatočne určité, akú časť istiny zaplatil, ako bude s

jeho platbou naložené a akú časť úveru platí na úroky a iné poplatky, teda odplatu veriteľa. Uvedené údaje zmluva uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje, ide pritom o absenciu podstatnej náležitosti zmluvy. Rovnako v zmluve chýba náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ a síce údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Uvedené obsahové nedostatky zmluvy majú za následok, že spotrebiteľský úver je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ považovať za bezúročný a bez poplatkov. Žalobkyňa (ktorá je v konaní aktívne vecne legitimovaná z dôvodu právneho nástupníctva po pôvodnom dodávateľovi), tak nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, poplatkov za poistenie, ani iných poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutého úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaného. Keďže žalovaný čerpal úver vo výške 2.670 eur a na tento zaplatil celkom sumu 2.175 eur, súd mu vo výroku I. uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni zvyšnú časť poskytnutých peňažných prostriedkov v sume 495 eur a vo zvyšnej časti žalobu vo výroku II. ako nedôvodnú zamietol. Pokiaľ ide o úrok z omeškania, žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením peňažného dlhu 1.8.2014, nakoľko ku dňu 31.7.2014 nadobudla výpoveď zmluvy účinnosť a dlh žalovaného sa stal splatný v celom rozsahu. Vychádzajúc z uvedeného má žalobkyňa nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 8 percentuálnych bodov viac ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, teda od 1.8.2014. Keďže súd dospel k záveru, že opodstatnená je požiadavka žalobkyne len na zaplatenie sumy 495 eur, bolo možné priznať žalobkyni nárok na zaplatenie zákonného úroku z omeškania len z tejto sumy. Žalovaný sa dostal do omeškania s peňažným plnením dňa 1.8.2014, keď výška základnej úrokovej sadzby k uvedenému dňu bola 0,15 %. Žalobkyňa tak má popri dlžnej istine aj nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 8,15 % (8 + 0,15 %) ročne zo sumy 495 eur od 1.8.2014 do zaplatenia.

V časti lehoty na plnenie svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 232 ods. 2 až 4 CSP, vecne dôvodil, že vzhľadom k výške istiny s príslušenstvom, ku ktorej zaplateniu zaviazal súd žalovaného a skutočnosti, že žalovaný je starobný dôchodca, má viacero exekúcií a jeho mesačný príjem sa pohybuje len okolo 300 eur mesačne, mal súd za to, že je dôvodné žalovanému určiť dlhšiu lehotu na zaplatenie priznanej sumy žalobkyni.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 251, § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 a 2 CSP, dôvodil, že žalobkyni bola zo sumy 1.743,96 eur s príslušenstvom priznaná suma 495 eur s príslušenstvom, z čoho vyplýva hrubý úspech žalobkyne 28,38 % a hrubý úspech žalovaného 71,62 %, a teda konečný čistý úspech žalovaného je 43,24 % (71,62 % - 28,38%). To v konečnom dôsledku znamená nárok žalovaného voči žalobkyni na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 43,24 % trov konania, nakoľko však žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd mu právo na ich náhradu nepriznal.

2. Proti tomuto rozsudku iba v jeho zamietajúcej časti veci samej (II. výrok) podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zrušenie v napadnutej časti a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP. Dôvodila, že sa návrhom z 18.6.2015 domáhala voči žalovanému zaplatenia 1.743,96 eur spolu s úrokmi z dlžnej úverovej istiny vo výške 23,76 % ročne zo sumy 1.524,74 eur od 17.5.2014 do zaplatenia a s úrokmi z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.724,06 eur od 1.8.2014 do zaplatenia, a to titulom neuhradených záväzkov žalovaného z uzavretej Zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty (ďalej len úverová zmluva) z 8.3.2011. Na základe písomnej žiadosti obsiahnutej v časti C/ vyššie uvedenej úverovej zmluvy uzavrela žalobkyňa so žalovaným úverovú zmluvu, vydala žalovanému úverovú kartu a poskytla mu úverový rámec vo výške 600 eur. Žalovaný takto po dobu trvania úverového vzťahu vyčerpal z poskytnutého úverového rámca peňažné prostriedky v celkovej výške 2.915,28 eur, tak, že sumu 2.670 eur čerpal výbermi hotovosti z bankomatov podľa potvrdenia o odfinancovaní peňažných prostriedkov, ktoré žalobkyňa predkladá súdu v prílohe (poznámka odvolacieho súdu - nebolo prílohou odvolania) a sumu 245,28 eur predstavujú poplatky za výber hotovosti z bankomatov, ktoré žalobkyňa účtovala žalovanému ako súčasť úverovej istiny podľa sadzovníka poplatkov. Vyúčtované poplatky sú zrejmé z výpisu z úverového účtu žalovaného, ktorý žalobkyňa už v konaní predložila. Žalovaný svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil. Napriek zmluvne dohodnutým splátkam poskytnutého úveru uhradil žalovaný žalobkyni do dňa podania návrhu na začatie konania len časť dlžnej sumy, a to sumu vo výške 2.175 eur. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam predstavoval dlh žalovaného voči žalobkyni ku dňu podania žalobného návrhu sumu v celkovej výške 1.743,96 eur, ktorá pozostávala zo sumy 1.524,74 eur z titulu zvyšku dlžnej úverovej istiny, zo sumy 178,32 eur z titulu dlžných úrokov z úveru, zo sumy 21 eur z titulu dlžného poistného z úveru a zo sumy 19,90 eur z titulu dlžných nákladov spojených s uplatnením pohľadávky. Žalobkyňou uvádzaná výška dlžnej sumy plne korešponduje so zostatkom na úverovom účte žalovaného podľa predloženého výpisu z úverového účtu žalovaného.

Okrem toho sa žalobkyňa domáhala zaplatenia úrokov z dlžnej úverovej istiny vo výške 23,76 % ročne zo sumy 1.524,74 eur od 17.5.2014 do zaplatenia a s úrokmi z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 1.724,06 eur od 1.8.2014 do zaplatenia (žalobkyňa si neuplatňovala úroky z omeškania zo sumy nákladov spojených s uplatnením pohľadávky). Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere z 8.3.2011 absentujú povinné náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k/ a j/ ZoSÚ, z ktorého dôvodu považoval predmetný úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov, žalobkyňa však s takýmto posúdením veci nesúhlasí. Poukázala na skutočnosť, že predmetom revolvingovej úverovej zmluvy je poskytnutie revolvingového úveru formou tzv. povoleného prečerpania, tzn. že žalobkyňa poskytuje žalovanému určitý úverový rámec, z ktorého môže žalovaný čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca, pričom záleží výlučne na vôli žalovaného, či, kedy a koľko peňažných prostriedkov z poskytnutého úverového rámca vyčerpá. Žalovaný tak mohol čerpať celú výšku úverového rámca naraz, mohol čerpať len časť poskytnutého rámca jednorazovo alebo opakovane, mohol kedykoľvek splatiť akúkoľvek časť čerpanej sumy alebo aj celú sumu a opätovne čerpať peňažné prostriedky podľa svojho uváženia atď. Pri uzatváraní úverovej zmluvy žalovaný bez výhrad súhlasil so všeobecnými úverovými podmienkami pre poskytnutie spotrebiteľského úveru (ďalej len VÚP - podmienky sú uvedené na zadnej strane Zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru a tvoria jej neoddeliteľnú súčasť). Podľa bodu IV.-3.-1. VÚP je klient povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok vo výške minimálne 4% z poskytnutého úverového rámca, splatných vždy k 10. dňu kalendárneho mesiaca. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že výšku povinnej mesačnej splátky vypočítanú podľa úverovej zmluvy oznamovala žalovanému vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných peňažných prostriedkov a teda, že žalovaný mal presnú vedomosť, aká je jej aktuálna výška. Len na základe samotného uzavretia úverovej zmluvy žalovanému nevznikol záväzok splácať úver. Povinnosť splácať poskytnutý úver v súlade s uzavretou úverovou zmluvou žalovanému vznikla až v dôsledku prvého čerpania prostriedkov z poskytnutého úverového rámca, o ktorom rozhodoval výlučne žalovaný. Žalovaný tak mohol čerpať celú výšku úverového rámca naraz, mohol čerpať len časť poskytnutého rámca jednorazovo alebo opakovane, mohol kedykoľvek splatiť akúkoľvek časť čerpanej sumy alebo aj celú sumu a opätovne čerpať peňažné prostriedky podľa svojho uváženia atď. Žalobkyňa nevie vôľu žalovaného ani predpokladať ani ovplyvniť, preto nemohla v zmluve uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov inak než to urobila na úverovej zmluve, tzn. že výška splátky je minimálne 4% z dlžnej sumy zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300 eur a že je splatná 10. deň v mesiaci. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že výšku povinnej mesačnej splátky vypočítanú podľa úverovej zmluvy oznamovala žalovanému vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných peňažných prostriedkov a teda, že žalovaný mal presnú vedomosť, aká je jej aktuálna výška. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica, č.k.: 8C/284/2015-67 zo 6.11.2015, v ktorom konštatoval, že „Vo zvyšnej časti vo veci samej súd konštatuje, že zmluva predložená v konaní zo dňa 15.05.2012 je zmluvou o poskytnutí revolvingového úveru, teda o povolení prečerpania finančných prostriedkov. Na takýto typ spotrebiteľského úveru sa v zmysle § 1 ods. 5 zákona o spotrebiteľských úveroch nevzťahuje § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, a teda ani § 11 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.“ Taktiež poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 z 22.2.2018, v ktorom konštatoval, že „V zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“ alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.“ Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam bola názoru, že zmluva o revolvingovom úvere z 8.3.2011 obsahovala všetky zákonom požadované náležitosti uvedené v ustanovení § 9 ods. 2 ZoSÚ a nestotožnila sa s rozhodnutím súdu, ktorý posúdil predmetnú úverovú zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov, podľa nej mal súd správne priznať žalobkyňu uplatnený nárok v celom rozsahu.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „O.s.p.“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal rozsudok v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti treba navzdory námietkam odvolateľky považovať za vo výroku vecne správny.

5. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania žalobkyne, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol vo veci správne, ak žalobu v časti o zaplatenie 1.248,96 eur s prísl. zamietol, vychádzajúc zo záveru, že v zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere z 8.3.2011 absentujú povinné náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j/ a k/ ZoSÚ, z ktorého dôvodu považoval predmetný úver v zmysle § 11 ods. 1 ZoSÚ za bezúročný a bez poplatkov

Súd prvej inštancie predovšetkým správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi právnu predchodkyňou žalobkyne a žalovaným ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

Podľa § 9 ods. 2 písm. j/ a k/ ZoSÚ v znení účinnom do 30.11.2011, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ v znení účinnom do 31.12.2012, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1, b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

V preskúmvanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého je potrebné považovať úver, poskytnutý žalobkyňou žalovanému na základe zmluvy, za bezúročný a bez poplatkov, pre absenciu obligatórnych zákonom stanovených náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradia, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia a neuvedením ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítaných na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov (§ 9 ods. 2 písm. j/ a k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy).

Úprava spotrebiteľskej zmluvy tvorí právny základ ochrany spotrebiteľa v súkromnoprávných vzťahoch a je základným inštitútom spotrebiteľského práva.

ZoSÚ v ustanovení § 1 vymedzuje predmet úpravy, a to i negatívnym vymedzením, čo spotrebiteľským úverom nie je (§ 1 ods. 3 ZoSÚ). V ustanovení § 1 ods. 4 a 5 ZoSÚ obmedzil aplikáciu ustanovení tohto zákona, výpočtom jednotlivých ustanovení, ktoré sa vzťahujú na úver vo forme povoleného prečerpania a prekročenia.

Ustanovenie § 2 ZoSÚ obsahuje definíciu pojmov a pod písmenom e/ definuje povolené prečerpanie ako formu spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa. Pod písmenom f/ definuje tzv. prekročenie ako automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania.

V danom prípade nebol zriadený žalovanému platobný účet ale úverový účet, z ktorého čerpal finančné prostriedky do výšky dohodnutého úverového rámca. Nešlo teda o prečerpanie aktuálneho zostatku

jeho platobného účtu (ako je tomu v peňažných ústavoch). Obdobne sa nejednalo ani o tzv. prekročenie (§ 2 písm. f/ ZoSÚ), ktorým sa rozumie automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami opäť nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte sporiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania. Nebolo preto možné stotožniť sa s odvolacou námietkou žalobkyne, že predmetom revolvingovej úverovej zmluvy bolo poskytnutie revolvingového úveru formou tzv. povoleného prečerpania ani s jej námietkou o vylúčení predmetného spotrebiteľského úveru z aplikácie obsahových náležitostí zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ.

Ustanovenie § 11 ods. 1 ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) vymedzuje prípady, kedy sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Výklad a aplikácia ustanovení ZoSÚ musí byť v súlade so zmyslom a účelom tohto zákona. Tým, že zákon nedodržiava iba niektorých obsahových náležitostí zmluvy postihuje, robí z týchto náležitostí nevyhnutné podstatné obsahové náležitosti. Vychodiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné dojednanie pripravený a pri uzatváraní zmluvy je využívaný moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Jednou z obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bol v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ účinného v čase jej uzatvorenia aj údaj o výške splátky.

Odvolateľka argumentovala, že podľa bodu IV.-3.-1. VÚP je klient povinný riadne a včas splácať poskytnutý úver, a to formou dohodnutých pravidelných mesačných splátok vo výške minimálne 4% z poskytnutého úverového rámca, splatných vždy k 10. dňu kalendárneho mesiaca. Poukázala na skutočnosť, že výšku povinnej mesačnej splátky vypočítanú podľa úverovej zmluvy oznamovala žalovanému vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných peňažných prostriedkov a teda, že žalovaný mal presnú vedomosť, aká je jej aktuálna výška.

Podľa bodu IV.-3.-1. vety prvej až tretej Všeobecných obchodných podmienok CETELEM SLOVENSKO a.s. k zmluve o spotrebiteľskom úvere a k zmluve o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty (nachádzajúcich sa na rubovej strane Zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere a vydaní kreditnej karty z 8.3.2011): Klient je povinný riadne a včas splácať poskytnutý revolvingový spotrebiteľský úver, a to formou pravidelných mesačných splátok vo výške minimálne 4% z aktuálneho ÚR alebo z dlžnej sumy zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,- EUR. V ďalšom sa použijú ustanovenia čl. III.-4.-1. a III.-4.-2. týchto VOP. Cetelem a klient sa dohodli, že výšku % z poskytnutého ÚR alebo z dlžnej sumy je možné meniť vzájomnou dohodou i telefonicky. Odvolací súd je názoru, že zo zmluvy o revolvingovom úvere nevyplýva výška splátky, keďže formulácia, ktorá mala výšku tejto splátky charakterizovať je neurčitá, a stotožňuje sa so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o revolvingovom úvere preto neobsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Predmetom zmluvy o revolvingovom spotrebiteľskom úvere je poskytnutie revolvingového úveru, čo znamená, že žalobkyňa poskytuje žalovanému určitý úverový rámec, z ktorého môže žalovaný čerpať podľa svojho uváženia peňažné prostriedky maximálne do výšky poskytnutého úverového rámca. Napriek tomu z ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy vyplýva povinnosť veriteľa, ktorý poskytuje spotrebiteľský úver uviesť výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Prioritou resp. účelom tohto ustanovenia je, aby spotrebiteľ už v čase uzavretia zmluvy mal jasnú predstavu o tom, že v prípade, ak bude čerpať v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere určitý úverový rámec, bude tomu zodpovedať i určitá výška splátky a nepostačuje, aby túto skutočnosť oznamoval veriteľ žalovanému až dodatočne vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných peňažných prostriedkov. Formulácia

„...minimálne 4% z aktuálneho ÚR alebo z dlžnej sumy zaokrúhlenej na najbližší vyšší násobok 300,- EUR.“ nie je dostatočne určitá nielen s poukazom na tú skutočnosť, že nie je zrejmé, v akej výške práve spotrebiteľ čerpal revolvingový úver, ale najmä z dôvodu, že nie je zrejmé, čo predstavuje pojem „dlžná suma“ teda, či ide len o dlžnú istinu - vyčerpanú sumu, alebo zároveň aj o dlžný úrok, poplatky, prípadne dlžné poistné. To, že uvedená formulácia bola neurčitá a nejasná s tým, že bez jasného vymedzenia tohto pojmu nemožno ani vypočítať 4% z dlžnej sumy, predstavujúce splátky úveru, teda to, v akej výške má spotrebiteľ splátku úveru plniť, potvrdila i sama žalobkyňa v odvolaní, ak konštatovala, že výšku povinnej mesačnej splátky vypočítanú podľa úverovej zmluvy oznamovala žalovanému len dodatočne, a to vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných peňažných prostriedkov. Odhliadnuc od skutočnosti, že to, či pôvodný veriteľ pravidelne oznamoval žalovanému výšku povinnej mesačnej splátky (akým spôsobom), nebolo v konaní preukázané, ak výpis z úverového účtu je len dodatočným evidovaním priebežného plnenia žalovaným na účet pôvodného veriteľa, je zrejmé, že pokiaľ ide o samotnú výšku mesačnej splátky, ktorú je povinný spotrebiteľ hradíť v súvislosti so splácaním svojho úveru, je nevyhnutné zo strany spotrebiteľa poznať a byť s ňou oboznámený už v čase uzavretia zmluvy. Uvedené zo zmluvy o revolvingovom úvere nevyplýva. Žalobkyňa v predmetnej zmluve ani v podanom odvolaní neodkazuje na úpravu podmienok pre určenie konkrétnej výšky splátky, určenie splátky fakticky v rozsahu od 4% po 100% (viď formuláciu minimálne 4%) dlžnej sumy je absolútne neurčité a pre spotrebiteľa nepredvídateľné. V prejednávanej veci spotrebiteľ nemohol bez ťažkostí identifikovať výšku splátok, ktorá skutočnosť bez ďalšieho zhoršuje postavenie spotrebiteľa do takej miery, že tento nevie identifikovať, v akej výške má splátku úveru plniť. Výška splátky je koncipovaná ako minimálna, pričom nie je uvedené, za akých okolností (a o koľko) môže byť aj vyššia. Ako už bolo uvedené prioritou resp. účelom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ v rozhodnom znení je aby spotrebiteľ už v čase uzavretia zmluvy mal jasnú predstavu o tom, že v prípade, ak bude čerpať v zmysle zmluvy o revolvingovom úvere určitý úverový rámec, bude tomu zodpovedať i určitá výška splátky a nepostačuje aby túto skutočnosť oznamoval veriteľ žalovanému až dodatočne vo výpise z úverového účtu v závislosti od aktuálne vyčerpaných peňažných prostriedkov.

Pre úplnosť odvolací súd konštatuje s poukazom na rozsudok Súdneho dvora vo veci C-42/15 z 9.11.2016 a na eurokonformný výklad ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z., podľa ktorého nemožno od dodávateľov žiadať, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. uvádzali rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky), že súd prvej inštancie nezaložil svoje rozhodnutie iba na tom, že v zmluve o revolvingovom úvere absentoval tento rozpis splátok (s ktorým názorom sa odvolací súd rovnako ako odvolateľka nestotožňuje), ale najmä na závere, že dojednanie o výške mesačnej splátky spôsobom, ako žalobkyňa uviedla, spôsobuje jeho neplatnosť a zároveň bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru.

Keďže už len absencia jednej zákonom predpísanej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere mala za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, bolo potom už nadbytočným zaoberať sa prípadnou absenciou ďalších náležitostí zmluvy vedúcich k tomu istému následku.

Súd prvej inštancie rozhodol preto správne po zistení, že zmluva o spotrebiteľskom revolvingovom úvere uzatvorená medzi stranami sporu neobsahuje obligatórnu obsahovú náležitosť podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy) a z tohto dôvodu je treba úver považovať za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy).

Odvolací súd riadiaci sa týmito úvahami preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej a v časti trov prvoinštančného konania podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho a odvolacími dôvodmi nespochybného rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

6. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol plne úspešný v odvolacom konaní, podľa § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1 CSP, vznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Avšak z dôvodu, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, do konania sa nezapojil (nevykonal žiaden procesný úkon), zo spisu sa nepodáva, že by mu v odvolacom konaní vznikli akékoľvek trovy konania

a náhradu trov odvolacieho konania si ani neuplatnil, náhrada trov odvolacieho konania žalovanému odvolacím súdom nebola priznaná (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

7. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)